

efter holdt han en Mindetale til Galochernes Pris, men, da han endte med at sige til mig: »Daare var Du, da Du kastede dem bort; thi det var jo dog din Lykkes Galocher!» svarede jeg: »Det var de, men nu behøver hverken den eller jeg dem mere.» Deres ærbødige

M. G.

Daisys Prøvelser.

(Efter „All the Year Round“ oversat af L. Møltke.)

(Fortsat.)

Da Daisy var bleven ene, satte hun sig til at overveje, om hun paa nogen Maade kunde vinde ind i den Himmel af Lyksalighed, der syntes at staae hende aaben gennem en synlig Dør, medens en usynlig lukkede for den. Der syntes at være to Maader, hvis kun nogen af dem var mulig. Hvad om hun gav efter for hans Ønske og lod ham tage sig til Hustru, idet hun fortaug hele sin Hemmelighed, lod Tingene gaae, som de vilde, og lod Fremtiden være om selv at udvikle sig? Havde hun troet, at det stod i hendes Magt at blive lykkelig paa denne Maade, havde hun maaskee valgt den og skuffet sig med den Spidsfindighed, at hun gav efter for hans Ønske. Men Daisy vidste, at hun ikke kunde blive lykkelig paa denne Maade; vidste, at Fortielsen Elendighed tidligt eller sent vilde blive uudholdelig, og da syntes det hende, at hans Sorg over hendes Synd, hans Kummer over hendes Bedrageri, naar han fik Alt at vide, vilde dræbe hende. Hun mindedes, hvorledes han havde seet ud i gamle Dage, naar hun havde været »uartig«, havde sagt noget Urigtigt eller handlet egensindigt. Idet hun mindedes den tilsyneladende baade aandelige og legemlige Smerte, hans Ansigt ved slige Leiligheder havde udtrykt, behøvede hun kun at tænke sig en tilsvarende Kvide hos ham, naar hans Hustru overbevistes om en saadan Hemmeligholdelse, et saadant troløst Bedrageri, for at troe, at han kunde døe af en saadan Hjertesorg. Den Maade var altsaa umulig; men nu den anden? At sige ham Alt og stole paa, at hans Kjærlighed vilde være stærk nok til at han, trods Alt, kunde ønske sig hende til Hustru? Var dette muligt? Nei, nei, nei, sagde hun til sig selv.

»Vidste jeg, at han vidste det, vilde der være Øieblikke, da jeg ikke kunde Andet end troe, at han maatte tænke med Afsky paa mig. Hvorledes skulde jeg kunne udholde dette? Det vilde være en Umulighed. Nei, der gives ingen Maade, hvorpaa jeg kan blive hans Hustru; jeg vilde ikke kunne være hans Hustru og bedrage ham, og jeg kan ikke blive hans Hustru, hvis han erfarer det. Hvad er der altsaa for mig at gjøre?»

Den Nat sov Daisy ikke, men søgte at tænke sig en Fremtid. Gaves der blot et Sted og et Menneske, hvorhen og til hvem han vilde finde sig i, at hun begav sig, vilde han maaskee med Tiden glemme hende og lære at blive lykkelig — alene eller med en Anden. Men et saadant Menneske og et saadant Sted gaves der ikke.

Mod denne søvnløse Nats Jammer og Raadvildhed kunde Daisy ikke søge Hjelp i Bøn. Hvorledes kunne vi bede, naar der paa Tærskelen til aandelig Bevidsthed staaer Kundskaben om, at det, vi bør gjøre, netop er det, vi, hvis vi kunne undgaae det, aldrig ville gjøre? Naar vi vægre os ved at holde Øine og Øren aabne, og foretrække at være iblandt dem, hvis Øren ere tunghøre og hvis Øine ere lukkede, maa det da ikke være Hjertets Læber negtet at bede?

Og saaledes gik det Daisy. Hun kunde kun hulke, indtil Hulkningen hørte op af ren Udmattelse, og derpaa vende sig om paa sin Pude for at prøve paa at sove, og mærke, at en ny Betragtning af hendes Sorg frembragte et nyt Udbrud af Hulken. Mellem hende og hendes Evne til at bede stod Bevidstheden om, at hun vidste hvad hun havde at gjøre, men ikke kunde, ikke vilde gjøre det.

»Vil De ikke have mig til Ægtefælle, kan De heller ikke have mig til Ven.»

Det havde han sagt, og det var sandt. Maatte hun da stedse være aldeles ene?

Den Nat fornam hun, eller rettere sagt Morgen efter den Nat, da hun aabnede sit Vindue og bøiede sig ud i den duggede, graa Duft af Væxt og Liv — da fornam hun for første Gang, idet hun kom til at tænke paa sit Barn, en uklar Længsel, der var sød og stærk, men dog foer forbi hende, rørte ved hende, idet den foer forbi, istedetfor at trænge ind i hende, og snarere syntes at være en Del af den bløde Foraarsstaage end nogetsomhelst Personligt.

»Det er maaskee dødt!» Hun gøs, og den balsamiske Luft blev iskold ved denne Taage. »Der-

som jeg vidste, at det var dødt eller vilde døe, før det voxede op, kunde jeg elske det! Og dog vilde jeg gjerne endnu en Gang see dets sovende Ansigt, endnu en Gang føle dets spæde Haand lukke sig om min Finger.»

Herefter forekom de af Taagen tilhyllede Stjerner hende om Foraarsaftenerne ofte at ligne smaa Børns af Taarer duggede Øine, og Sommeraftenernes sagte Blæst at ligne smaa Børns Aandedræt. Og hun kunde aldrig mere glemme, at hun havde et Barn, holdt Regnskab over, hvor mange Uger og Maaneder det var gammelt og iagttag ethvert ligesaa gammelt Landsbybarn med spændt Nysgjerrighed og spurgte sig selv, om hendes egen lille Søn kunde være bleven ligesaa stor.

Det gik nu Daisy omtrent ligesom det i Foraarsstiden gaaer Primlerne i Skoven, naar de skyde deres Bladstilke og smaa Knopper op igennem det tykke Lag af vissent Løv, forraadende Bog eller tomme Agern, nedfaldne Stumper af hvidgrønt Mos og de knækkede, mosgroede Grene og Kviste, for at naae op til den milde Luft og Solskinnet. Hvad der var levnet Daisy af frisk Ungdom kom atter til Live, arbejdede sig igennem Minderne om de Rædsler og Sorger, der havde ramt og kvalt hende, og skød dem tilside.

Stakkels Daisy! Skjødnt hun ofte følte sig saa gammel, saa gammel og saa træt, som om hun var saa godt som færdig med sit Liv, havde hun dog endnu et ungdommeligt Hjerte, og det et lidenskabeligt, ungdommeligt Hjerte.

Daisys Kjærlighed til Naturen var lidenskabelig, og naar man er ung, er det maaskee sjældent, at den lidenskabelige Kjærlighed til den ubesvarende Natur ikke er ledsaget af Længsel efter besvarende Kjærlighed, en Længsel, der ikke er sig det, den ønsker sig, bevidst, og dog er en bevidst Længsel.

En Drossels Slag i Foraarsskumringen, Sommerveglugten af Caprifolium, naar Duggen begyndte at falde, farverige Solnedgange og blide Maaneopgange, Klagen af fjerne Landsbyklokker, en Septemberdags solklare Søvn Drømmeskjønhed, naar Duggen laa hel paa Brombærrisene nede i de dybe Kløfter, Spindelvævene udbredte sig over de graa Bakkeskrænter, og Solen skinnede blegt og blødt paa det sildigt modne Korn paa nogle høitliggende Marker, alt Dette havde stedse kunnet gribe Daisy dybt og inderligt.

En Taage af Blaaklokker i et April-Krat, en af Primler straalende Skraaning, en Flod af vilde Roser i en Hække ved Solnedgang, en Klynge hvide Lilier i en af Maanen oplyst Have, Musik af Klokker, Bække og Fugle, den i Luften svævende Væglugt af Sommerblomster kunde vække en vemodigt sød Længsel hos hende, en saadan Længsel, der bringer mange af os til at hige efter Noget, som ikke er og aldrig kan blive til; et Noget, som, hvis det fandtes, vilde sætte os istand til at høre Tingenes Hemmelighed, smage deres Sødme og leve, ikke for at føre en taaget, sorgfuld, drømmende Tilværelse, men for at leve af vort inderste Hjerte.

Tredie Capitel.

Efterat have aabnet sit Vindue for Dagningens friske Luft, faldt Daisy i Søvn. Hun sov længe, og da hun vaagnede, var Morgenen ualmindeligt klar.

Natten havde ikke bragt Viisdom eller Mørket Raad, men Morgenen bragte Haab — hvorom?

Om en Standsning i hendes Gjenfordigheder, om nogle faa rolige Dage.

Daisy var egenkjærlig og feig; men der var Noget, som talte til hendes Undskyldning. Hun havde lidt saameget, medens hun endnu var umoden til at lide med Forstand og Klogskab, at hun kun havde lidt med dyrisk Udholdenhed og derfor alene havde faaet Del i Lidelsens Fordærvelse og ikke i dens Velsignelse. Medens der endnu havde været udbredt Dug og Blomstring over hendes ungdommelige Forestillinger, vare hendes Blændværker pludseligt blevne tilintetgjorte paa den raaeste Maade og hun selv omtumlet af de haardeste Stød af Kundskab, ikke om Godt og Ondt, men om Ondt alene. Det havde virkelig været, som om en uvækket Pigesjæl var bleven grobet og styrtet ned i Helvede, for at den skulde vaagne.

Det forekom Daisy, at det var gaet hende som det ulykkelige Skib, der paa et plump Kobberstykke, som i hendes Barndom havde udøvet en rædsom Tryllemagt over hende, sugedes ned i en Malstrøm.

Ikke desmindre havde hun beholdt saa megen Aandsspændstighed, at Foraars friske Klarhed den Dag næsten bragte hende til at glemme den foregaaende Dags Sorg og den næstes Haabløshed.

Ilden brændte lystigt i Kaminen, da hun kom ned i Frokostværelset. Bordet stod tæt ved det aabne Vindue, og Solskinnet faldt paa den hvide

Dug, det blanke Sølvtoi og det fine Porcellain. Udenfor jog en frisk, men mild Sydvestvind Aprilskygger og Aprilsolskin hen over Grønning og Blomsterrabatter, krusede Bedet med de brogede Anemoner og fyldte sildige Crocussers gyldne Bæger.

I Frugthaven, som laa tæt ved, stode nogle store, gamle Pæretæer nu i fuld Blomstring, og paa Elmetræerne, som skjermede den anden Side af Haven, spillede de nys udsprungne Blade. Det var en Verden fuld af Liv og Bevægelse, af Glinsen og Skinnen, af Glimren og Glimten, og Sangfuglenes Tid var kommen.

Daisy stod i Vinduet.

»Hvor Verden er skjøn! Der maa dog sikkert være et eller andet Sted i den, hvor jeg skal blive lykkelig,« var hendes barnlige Tanke. Og derpaa blev hun staaende der i en Drøm, indtil Pigen, der kom ind med Kaffen, vækkede hende, og hun vendte sig om mod Bordet.

Ved Siden af hendes Tallerken laa der tre, fire Breve, men da Daisy aldrig fik Breve, hun brød sig om, vakte de ikke hendes Nysgjerrighed. Medens hun stod der med sit friske Morgenansigt og i sin friske Morgendragt, med et Glas med Blomster ved Siden af sig og nu og da strakte Hovedet ud i Solskinnet, der forekom hende saa velgjørende, følte hun sig stærk i den Tro, at et eller andet Velgjørende, et eller andet Solskin maatte være bestemt til at tilfalde hende og træde ind i hendes Liv.

Taabelige Daisy! Hun burde have vidst, hvor tom denne øieblikkelige Tilfredshed var. Havde Afskeden den foregaaende Aften virkelig været »Farvel« og ikke »god Nat«, kunde den milde, friske Vind have blæst paa hende, Solen skinnet paa hende, Blomsterne udsendt deres Væglugt og Fuglene deres Sang, og Livets hele Skjønhed og Sødme vilde dog have været som Intet, eller maaskee endog som værre end Intet for hende.

Strax efter hørtes der et Klik af Laasen i Haveporten og Skridt i den bugtede Grusgang, og derpaa viste der sig, som hun vidste før hun saae det, et Ansigt i det aabne Vindue.

»Jeg kunde ikke lade være at see til Dem, da jeg havde saadan en skrækkelig Drøm om Dem i Nat.»

»Fortæl mig den ikke! Paa en Morgen som denne hører man ikke gjerne skrækkelige Historier.»

»Jeg havde heller ikke tænkt paa at fortælle Dem den, Daisy.»

»Jeg gad dog vide hvad det kan være, Kenneth?»

»Noget Dem saa uligt som muligt, og det er en Glæde, Daisy, at see Dem sidde der med Deres friske Morgenansigt og vide, at min Drøm kun var en Drøm.»

»Han kunde ikke drømme Noget om mig, der vilde være saa slemt som Sandheden,« tænkte Daisy, men sagde:

»Hvad det er for en Morgen, Kenneth! Jeg er til Mode, som om jeg kunde være glad, ligesom Fuglene, der sidde og synge i Solskinnet, uden at huske paa i Gaar eller tænke paa i Morgen.»

Han smilede. »Vil De give mig en Kop The?» spurgte han.

»Ja gjerne. De seer ud, som om De kunde trænge til den og noget Mere.»

»Det gjør jeg ogsaa.»

»Vil De have den, hvor De er, eller komme indenfor?»

»Jeg gad nok sætte mig, da jeg er træt, og vil derfor gaae ind.»

Han gik bort fra Vinduet og ind i Huset.

»I Dag, idetmindste i Dag, er jeg glad,« hviskede hun til sig selv, idet hun ringede for at bestille et Par Kopper og en Tallerken til Mr. Stewart, der var en saa daglig Gjest der i Huset, at hans Nærværelse paa en hvilken som helst Tid hidtil ingen Bemærkninger havde fremkaldt.

»Men hvilken Mængde Breve!» udbød Mr. Stewart halvt skinsygt. »Jeg vidste ikke, at De stod i Brevvexling med Nogen.»

»Jeg har endnu ikke aabnet dem; paa Udskriften kan jeg see hvad de angaae. Jeg skal sige Dem det, hvis De vil. Dette er fra min Modehandlerinde; dette indeholder en Pakke Blomsterfrø; dette er om nogle Bøger, og dette — hun holdt inde, undersøgte Poststemplerne, hvoraf der var mange, og rev derpaa Brevet op, idet hendes Ansigt glødede af pludselig Sindsbevægelse.

»Nu?»

Det Udtryk, hvormed hun saae i Veiret, var baade spændt og lettet.

»Et høist overraskende Brev! Det kan umuligt være til mig. Det begynder: »Kjære, ubekjendte Tante« og slutter med,« her vendte hun Brevet, »med »Deres paa at blive Deres Dem hengivne Niece forberedte Myrrha Brown«. Jeg vidste ikke, at jeg havde nogen Søsterdatter. Hvorledes kan jeg